

Az útja egy pengével kezdődött.

A sorsa egy koronával végződik.

A NAGY SIKERŰ
ÜVEGTRÓN-
SOROZAT
BEFEJEZŐ
RÉSZE

KINGDOM OF felperzselt királyság ASH

2.
KÖTET

*finep
selection*

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS

KINGDOM
OF
felperzselt királyság
ASH

2.
KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*A szüleimnek,
akik megtanítottak hinni abban,
hogy lányok is megmenthetik a világot*

II. RÉSZ
ISTENEK ÉS KAPUK

68.

FEJEZET

MORATH FEKETE TORNYAI az ég felé szúrt fekete kardokként nyúltak túl a füstölgő kohókon és a völgyben égő tábortüzeken.

Elérték az alacsonyabb felhőket, néhányuk romos volt már, félig beomlott, néhányuk még mindig büszkén állt. Kaltain Rompier dühének és végső tettének nyomát viselték magukon.

Dorian szélesre tárta szurokfekete szárnyát, és elkapta a vastól, rothadástól bűzlő szelet, hogy az erőd felé forduljon. Az utazással töltött hosszú napok alatt megtanulta, hogyan használja ki a szelet, és bár az idő nagy részében sebes röptű rőtfarkú ölyvként szállt, reggel átváltozott közönséges varjúvá.

Csapatostul keringtek Morath felett, éppannyi károgás szállt a levegőben, mint ahányszor a kalapácsok üllőt értek a völgyben. Hiába szabadították a poklot északra, még mindig jó néhányan táboroztak odalent. Katonák, boszorkányok.

Dorian a többi varjú példáját követve messzire elkerülte a wyverneket, alacsonyan szállt, miközben egyik boszorkánykör repült el mellette a

másik után, hogy felderíteni, jelentést tenni vagy gyakorlatozni induljon. Rengeteg vasfogú várakozott itt.

Dorian körbepölyölte Morath legfelső tornyait, megnézte magának az erődöt, a völgyben összegyűlt sereget, a magasán lévő wyvern-fészkeket. Minden egyes szárnycspárral egyre súlyosabban nyomta a szívét az, amit tizenöt kilométernyire északra elrejtett egy sziklás kiszögellésen.

Örültség lett volna idehozni a két kulcsot. Úgyhogy elrejtette a palakőben, még megjelölni sem merte a helyet. Csak reménykedhetett, hogy sikerül elkerülnie Erawan figyelmét.

Az egyik torony oldalában két frissen mosott ruhával megrakott szolgáló lépett ki egy kis ajtón, hogy a külső lépcsőn felfelé induljanak. Fejükét lehajtották, mintha igyekeznének figyelmen kívül hagyni az odalent mozgolódó hadsereget. Vagy a wyverneket, amiknek üvöltése visszhangot vert a fekete kövön.

Ott. Az az ajtó.

Dorian arrafelé repült, igyekezett elcsendesíteni a szívét, és elleplezni a szagát – az egyetlen dolgot, ami a vesztét okozhatta. Csakhogy egyik felette repülő vasfogú boszorkány sem vette észre a varjút, aminek nem volt éppen varjúsaga. És a két mosónő sem kiáltott fel, ahogy leszállt az alacsony kőkorlátra, és gondosan behúzta a szárnyát.

Egyetlen ugrással a kövön termett.

Változni kezdett, égtek az izmai és a csontjai, és a világ beszűkült, végtelenül veszélyesebbé vált.

Innentől még nehezebb lett volna figyelni rá.

Dorian bajsza megremegett, csak úgy hegyezte hatalmas fülét. Szőrös kis teste beleremegett a wyvernek üvöltésébe, mire a fogát csikorgatta – hatalmasnak tűntek, túl nagyak apró szájához képest. A bűz már-már émelyítővé vált.

Mindent... egyszerűen mindent érzett. A frissen mosott ruhák illatát, amit nemrégiben vittek el itt. A vadhústól illatozó levesfélét, ami

ebédidőben beivódott a mosónő hajába. Dorian sosem gondolta, hogy az egerek különleges állatok lennének, azonban még odafent szálló ölyvként sem érzelte ennyire élesen a környezetét, nem volt ennyire *éber*.

Végül is, az egereknek szüksége is van ezekre a kiélesedett érzékekre, hiszen az egész világ az életükre akar törni.

Dorian vett még egy mély levegőt, mielőtt bepréselte magát a csukott ajtó alatt. Be Morathba.

Lehet, hogy az érzékei kiélesedtek, abba azonban sosem gondolt bele, mekkora kihívást jelent egy lépcsősor emberi lábak nélkül.

Árnyékról árnyékra futott, pornak és sötétségnek tette magát minden egyes elhaladó lábnál. Voltak, akiket páncél fedett, voltak, akik bakancsban jártak, mások elnyűtt cipőt hordtak. A viselőik azonban minden alkalommal sápadtak és nyomorultak voltak.

Boszorkányokkal, hála az isteneknek, nem futott össze. Ahogyan valg hercegekkel és a katonáikkal sem.

Erawannal meg aztán főleg nem.

A torony, amibe befurakodott, cselédlépcsőnek adott helyet, Manon mesélt róla Aelinnek a számtalan magyarázat egyikeként. Neki köszönhetően követhetett Dorian egy fejben összerakott térképet, amit az odafent töltött pár órányi körözés során pontosított.

Erawan tornya – oda megy először. És ha a valg király ott van éppen... Akkor majd eldönti, mitévő legyen. Hogy megfizessen-e Erawannak mindazért, amit tett, hiába intette Kaltain óva ettől.

Dorian légzése szaggatottá vált, mire elérte a csigalépcső alját, és hosszú farkát maga köré fonva kipislantott a gyéren megvilágított folyosóra.

Kénytelen lesz átszeli az egész szintet, aztán felmenni egy másik lépcsősoron, végig egy másik folyosón, és ha szerencséje van, végül Erawan tornyánál köt majd ki.

Manon sosem járt odabent. Nem tudta, mi van ott. Csak annyit, hogy folyamatosan valgok őrzik. Éppen ezért megfelelő helynek tűnt a kutatás megkezdésére.

Dorian füle megrezzent. Senki sem járt arra épp. Szerencsére macskák sem ólálkodtak a környéken.

Befordult a sarkon, szürkésbarna szőre tökéletesen beleolvadt a sziklás környezetbe, ahogy végigiskolt a padló és a fal találkozása mentén. A folyosó végén őr strázsált, a semmibe meredt. Hatalmasnak tűnt, hegyként magasodott a közeledő Dorian fölé.

Már majdnem odaért az őrhöz és a kereszteződéshez, amit a férfi figyelt, amikor észrevette – a zavart, aztán a némaságot.

Még az őr is kihúzta magát, és a mögötte lévő résnyi ablak felé pillantott.

Dorian megtorpant, behúzódott az egyik árnyékba.

Semmi. Sem kiáltások, sem üvöltések, és mégis...

Az őr visszatért a posztjára, de azért végignézett a folyosón.

Dorian mozdulatlan és néma maradt, várt. Vajon rájöttek, hogy itt van? Épp figyelmeztetik egymást?

Ennyire nem lehet könnyű, mint amilyennek tűnik. Erawan nyilván mindenféle csapdát helyezett el, ami értesíti őt, ha ellenség hatolna be...

Sietős, könnyed léptek dobbantak a sarkon túl, és az őr odafordult.

– Mi az? – kérdezte.

A közeledő szolgáló nem lassított.

– Amilyen társaság mostanában itt időzik, ki tudja? Nem maradok, hogy kiderítsem. – Azzal tovasietett, el Dorian mellett.

Nem valami felé sietett, hanem *el onnan*.

Dorian bajsza megrezzent, ahogy a levegőbe szagolt. Semmit sem érzett.

Az nem segít, ha itt várakozik a folyosón. De hogy előremenjen, hogy kiderítse, mi folyik arrafelé... Az sem lenne kifejezetten bölcs döntés.

Egyetlen hely van, ahol talán elcsíphet valamit. Ahol az emberek mindig pletykálnak, még Morathban is.

Úghogy Dorian visszafelé indult a folyosón, le egy újabb lépcsősoron. Kis lábai alig bírták az iramot. A konyha felé szaladt, ami forrónak és vakítónak bizonyult a hatalmas tűz fényében.

Lady Elide is itt dolgozott – ismerte ezeket az embereket. Nem a valgokat, hanem a szolgálatukba állított halandókat. Olyanokat, akik nyilván kitárgyalják, mi zajlik ebben az erődben. Ahogyan a résvári palotában is tették.

És valóban ott gyülekeztek a különböző szolgálok és szakácsok. A tágas konyha másik végéből nyíló lépcső felé fordultak. Ahogyan a sovány, zöld szemű cirmos macska is a helyiség túlfelén.

Dorian amennyire csak tudta, összehúzta magát. Azonban az állat nem figyelt rá, egyre csak a lépcsőre meredt. Mintha ő is tudná.

Léptek dobbantak – gyorsak, csendesek.

Két nő lépett be, kezükben üres tálcat szorongattak. Mindketten sápadtak voltak, remegtek.

– Láttatok valamit? – kérdezte a nőktől a férfi, aki nyilván a főszakács lehetett.

Az egyik nő a fejét rázta.

– Még nem voltak a tanácsteremben, hála az isteneknek.

A másik remegő kézzel letette a tálcat.

– De hamarosan odaérnek.

– Szerencsétek, hogy még előtte el tudtatok jönni – szólalt meg valaki.

– Még a végén titeket is felfaltak volna ebédre.

Valóban szerencsésnek mondhatták magukat. Dorian maradt még egy kicsit, de a konyhaiak folytatták a munkát most, hogy megnyugodtak, két társuk egy darabban visszatért.

A tanácsterem... Talán az, amiről Manon is beszélt. Ahol Erawan a megbeszéléseit tartotta. És ha maga Erawan is arrafelé tart...

Dorian elsietett, követte a térképet, amit a Manontól kapott információk alapján rajzolt meg. Ostobaság, hatalmas ostobaság lenne odamenni, ahol Erawan van. Ekkora kockázatot vállalni.

Talán tényleg meg akar halni. Talán tényleg ostoba is. Mégis szeretne volna látni. Látnia kellett ezt a lényt, aki annyi mindent tönkretett. Aki be akarta kebelezeni a világukat.

Látni akarta őt, ezt a *valamit*, ami parancsba adta, hogy hajtsák őt rabigába, aki lemeszároltatta Sorschát is. És ha szerencséje van, talán vele is végezni fog.

Maradhatna ebben a formában, támadhatna így. De mennyivel jobb érzés lenne visszatérni a saját formájába, kivonni Damarist, és úgy végezni vele. Hadd lássa Erawan a nyakán a halvány sávot, hogy tudja, ki öli meg, hogy nem sikerült megtörnie.

Aztán megkeresi a kulcsot.

A némaság utat mutatott, talán pontosabban is, mint a térkép, amit az eszébe vésett.

Kiürültek a folyosók. A levegő besűrűsödött, lehűlt. Mintha szivárgott volna Erawanból a romlottsága.

Egyetlen őr sem állt a nyitott ajtó előtt, sem emberi, sem valg.

Senki sem figyelte a kámzsás alakot, aki lobogó fekete köpenyben bevonult.

Dorian iparkodott, épp azelőtt szaladt be az alak után, hogy becsukódott volna az ajtó. Kavarni kezdett a mágijája, mire nyugalomra intette, arra, hogy tekeredjen össze, mint egy támadásra kész mérges kígyó.

Egyetlen ütéssel kiteríti Erawant, aztán átváltozik, és előhúzza Damarist.

Az alak megtorpant, köpenye meglebbent, és Dorian a legközelebbi árnyék felé iramodott – az ajtó és a padló közötti rés mellett.

A terem teljesen átlagosnak bizonyult, leszámítva a középen álló, fekete üvegből készült asztalt. És az aranyhajú, arany szemű férfit, aki ott ült.

Manon igazat mondott, Erawan valóban elhagyta Perrington testét, és egy sokkal vonzóbbat választott.

Azért az elegáns öltözk megmaradt, nyugtázta Dorian, ahogy a valg király tökéletesen szabott szürke kabátjában és nadrágijában felemelkedett. Nem viselt fegyvert az oldalán. A rémkulcsnak sem akadt semmi nyoma.

Dorian *érezte* Erawan hatalmát, a belőle szivárgó gonosztságot. Érezte, és emlékezett is, milyen volt, amikor magában érezte ezt az erőt, amikor a lelkét szorongatta.

Jég folyt az ereiben. Gyorsan, nagyon gyorsan kell mozdulnia. *Most azonnal* kell támadnia.

– Milyen kellemes meglepetés – szólalt meg Erawan. Hangja fiatalon csengett, és mégsem. Az eléjük tett ételekre mutatott, a gyümölcsökre és szárított húsokra. – Csak tessék!

Dorian mágiája elcsuklott, ahogy egy holdsápadt, vékony kéz jelent meg a fekete köpeny redői alól, hogy hátratulja a kámzsát.

A nő alatta nem tűnt gyönyörűnek, legalábbis nem a hagyományos értelemben. Mégis, szurokfekete hajával, sötét szemével, vörös ajkával... Lenyűgöző volt. Rabul ejtő.

Vörös ajka mosolyra görbült, kibukkantak csontfehér fogai.

Végigfutott a hideg Dorian gerincén, ahogy észrevette a sötét hajzuhatag alól előbukkanó hegyes, csinos füleket. Tündér. A nő... Ez egy tündérnő.

Levette a köpenyét, alóla könnyű, sötétlila anyag bukkant elő, majd leült az asztalhoz Erawannal szemben. Elegáns mozdulatait a legcsekélyebb habozás vagy félelem sem itatta át.

– Tehát tudod, miért jöttem.

Erawan elmosolyodott, miközben leült. Előbb a tündérnőnek töltött egy kupa bort, majd saját magának. Dorian elméjéből minden egyes gondolat elhussant, ahogy a valg király megszólalt:

– Lehetne más oka is annak, hogy megtiszteljed Morathot a jelenléteddel, Maeve?

69.

FEJEZET

ORYNTH AZÓTA NEM BURKOLÓZOTT ekkora csendbe, hogy Aedion és a terraseni udvar maradéka Theralis felé vonult.

És még akkor is volt némi zúgás az ősi városban, amit a Florine folyó torkolata és az Agancs-hegység széle közé emeltek, Tölgyvöld sűrű rengetegétől keletre.

Akkor még ragyogtak a fehér falak.

Most foltosak, szürkék voltak, sivarak, mint az ég, ahogy Aedion, Lysandra és a szövetségeseik keresztüllovagoltak a hatalmas nyugati fémkapun. Itt közel két méter szélesre duzzadtak a falak, a legendák szerint Brannon az Agancs-hegység óriásait kérte meg arra, hogy emeljék helyükre a hatalmas kőtömböket.

Aedion bármit megadott volna, hogy ezek a réges-régen feledésbe merült óriások most visszatérjenek a városba. Hogy az ősi farkastörzsek levágtázzanak a város mögött tornyosuló csúcsok közül az elveszett terraseni tündérekkel egyetemben. Hogy bármelyik régi mítosz előtűnjön az idő árnyaiból, ahogyan Rolfe és a mikéniek is tették.

De tudta, hogy már elpártolt tőlük a szerencse.

Ahogy a társai is pontosan tisztában voltak vele. Még Briarcliffi Ansel is olyan néma maradt, mint Ilias és a csendes orgyilkosai, vállát behúzta. Azóta tartotta így magát, hogy a harcosainak feje záporozni kezdett a soraikra, borvörös haja kifakult, léptei nehézkesnek tűntek. Aedion tudta, mennyire elborzadt, micsoda büntudat gyötri. Azt kívánta, bár lett volna ideje megvigasztalni valahogy az ifjú királynőt, ne csak egy gyors bocsánatkérésre futotta volna. De úgy tűnt, Ilias magára vállalta a feladatot, erős, néma társként lovagolt Ansel mellett.

A város a följük magasodó, már-már legendás palota alatt terült el, amit egy kiálló sziklarészen emeltek. Olyan magasra nyúlt, hogy olybá tűnt, a legfelső tornyai keresztüldöfik az eget. A palota egykor ragyogott, nap melengette köveit rózsák és futónövények lepték el, és minden folyosót, minden udvart betöltött az ezernyi szökőkút dala. Régen büszke zászlók lebegtek a lehetetlenül magas tornyokon, úgy őrizték az alattuk elterülő hegyeket, erdőt, folyót és a Theralis-síkságot.

Azóta mauzóleummá vált.

Senki sem szólt egyetlen szót sem, miközben felfelé kaptattak a meredek, kanyargós utakon. A komor arcú lakosok vagy megálltak bámmészkodni, vagy rohantak tovább, hogy felkészüljenek az ostromra.

Nem menekülhettek el. Hiszen mögöttük ott húzódott az Agancs-hegység, nyugatra Tölgyvöld terült el, a hadsereg pedig délről közelített. Persze, keletre futhattak volna, át a síkságon, de mégis hova? Suriába, ahol idővel újból rájuk találnak? A hegyek mögötti területre, ahol a tél olyan kegyetlen, hogy állítólag egyetlen halandó sem élheti túl? Orynth népe éppúgy csapdába esett, mint a hadseregük.

Aedion tudta, hogy ki kellene húznia magát. Hogy rá kellene vigyorgnia az emberekre – a népére –, és némi bátorságot lehelnie beléjük.

De képtelen volt rá. Egyre csak azon járt az esze, vajon hányan vesztették el a rokonaikat, a barátaikat a folyó melletti csatában. Az azt megelőző

hetek küzdelmei során. Hogy hányan imádkoznak még mindig, hátha a város felé igyekvő katonák sorában felbukkan az egyik szerettük.

Az ő bűne, az ő terhe. Az ő döntései vezettek idáig. Az ő döntései nyomán maradt hátra annyi holttest a hóban, gyakorlatilag kikövezték a déli határra vezető utat, végig a Florine-tól.

A fehér palota minden egyes megmászott dombbal egyre csak nőtt. Legalább ennyi megadatott – fentről fogadhatták az ellenséget.

Legalább ennyi megadatott.

Darrow és a többi lord már várta őket.

Nem a trónteremben, hanem a palota másik végében lévő tágas tancssteremben.

Amikor Aedion legutóbb ott járt, egy páváskodó adarlani balfék vezette a megbeszélést, aki Terrasen alkirályának nevezte magát.

Mint kiderült, a férfi fogta a pompás holmiját, köztük a székét és a falidíszeit is, és kereket oldott, azon nyomban, amint a királyt meggyilkolták.

Most egy ősrégi munkapad szolgált a haditanács asztalaként, körülöttük félig elkorhadt székek álltak a palota különféle termeiből összeválogatva. Jelenleg épp Darrow, Sloane, Gunnar és Ironwood foglalt helyet rajtuk. Aedion döbbenetére Murtaugh is ott volt közöttük.

Felálltak, amikor Aedion és a társai beléptek. Nem Aediont tisztelték meg ezzel, hanem a társaságában érkezett uralkodókat.

Briarcliffi Ansel körbenézett a szörnyű teremben, éppúgy vizslatta, mint a homályos, kopár palota többi részét, és halkán füttyentett egyet.

– Nem tréfálatok, amikor azt mondtátok, Adarlan kifosztott titeket. – Órák, napok óta az első szavak, amiket kiejtett.

– Az utolsó rézpénzt is elvitték – morogta Aedion, majd megtorpant az asztal előtt.

– Hol van Kyllian? – dörrent rá Darrow.

Aedion elmosolyodott, ám a szeméig már nem ért el a gesztus. Ren megfeszült, ő értette a mosolyban csillanó figyelmeztetést.

– Engem bízott meg azzal, hogy jöjjelek előre, míg ő idevezeti a sereget. – Hazugság.

Darrow grimaszolt, majd tekintete Rolfe-on állapodott meg, aki még mindig felvont szemöldökkel szemlélte a leharcolt palotát.

– Ha jól sejtem, önnek tartozunk hálával a szerencsés visszavonulásért. Rolfe a férfitra vetette tengerzöld szemét.

– Így van.

Darrow ismét helyet foglalt, és a többi lord követte a példáját.

– Kihez is van szerencsém?

– Rolfe kalózkapitányhoz – felelte a kalóz szemrebbenés nélkül. – Öfelsége armadája parancsnokához. A mikéni nép örököséhez.

A lordok egy pillanatra megmerevedtek.

– A mikéniak már réges-régen eltűntek – jegyezte meg Lord Sloane. Ám ekkor észrevette a Rolfe oldalán lógó kardot, a tengeri sárkányt mintázó markolatgombot. Nyilván látta a Florine-on titokban felhajtó flottát is.

– Eltűntek, de nem haltak ki – válaszolta Rolfe. – Azért jöttünk, hogy megfizessünk egy régi adósságot.

Darrow a halántékát masszírozta. Ahogy ott nekidőlt az asztal szélének, annyira öregnek tűnt... Annyira időseknek, amennyi valójában volt is.

– Ez esetben hálával tartozunk az isteneknek ezért.

Lysandra dühtől fortyogón megszólalt:

– Aelinnek tartoznak hálával érte.

Darrow összehúzta a szemét, mire Aedion haragja halálössé élesedett. Azonban Darrow hangja kimerült volt, nehézkesen csengett, amikor így szólt:

– Ma nem adod ki magad senkinek, *Lady Lysandra*?

Lysandra Rolfe-ra mutatott, majd Anselre és Galanra. Aztán karját az ablakok felé tárta, amin túl a tündér nemesek és csendes orgyilkosok Iliasa az embereit ápolta a palota területén.

– Mindannyian. Mindannyian *Aelin* miatt jöttek. Nem miattatok. Úgyhogy mielőtt azon gúnyolódtok, hogy nincs olyan, hogy őfelsége armadája, hadd világosítsalak fel titeket, hogy igenis van. És nektek semmi közötök hozzá.

Darrow hosszan kifújta a levegőt, és ismét a halántékát dörgölte.

– Távozhat a teremből.

– Meg egy nagy fenéket!

Ám ekkor Murtaugh ragadta magához a szót:

– Van valaki, hölgyem, aki szeretne találkozni veled. – Lysandra felvonta a szemöldökét, mire az idős férfi összerezett. – Nem szerettem volna egyes-egyedül hagyni őt Allsbrookban. Az ablakból látta, hogy közeledtek, és alig tudtam rávenni, hogy várjon türelemmel.

Udvarias, ravasz módja a kitörni készülő vihar elűzésének. Aedionban felmerült, hogy azt mondja Lysandrának, maradjon csak nyugodtan, azonban az alakváltó már el is indult, csak úgy lobogott utána sötét haja.

Miután távozott, Aedion megszólalt:

– Minden egyes csatában a frontvonalon küzdött. Majdnem az életét adta, hogy megküzdjön az ellenséggel. Nem láttam, hogy bármelyikőtök megtette volna ugyanezt.

Az idős lordok undorodva felvonták a szemöldöküket. Darrow mégis megmoccan a székében, még ha alig észrevehetően is. Mintha Aedion fájó pontra tapintott volna.

– Nem olyan könnyű elfogadni, hogy túl öregek vagyunk már a harchoz – szólalt meg Darrow halkán –, miközben ti, fiatalabbak az életeteket adjátok, Aedion. – Lepillantott az Aedion oldalán függő egyszerű kardra. – Egyáltalán nem könnyű.

Aedionban felmerült, hogy visszavág, kérdezze meg az eseteket, hogy szerintük *harcolni* könnyű-e, ám ekkor Galan herceg megköszönte a torkát.

– Mivel készültetek eddig az ostromra?

A terraseni lordoknak nem igazán tetszett ez a kérdezz-felelek, ám végül csak kinyitották gyűlöletes szájukat, hogy válaszoljanak.

Egy órával később a többieket a szobájukba kísérték, majd forró fürdővel és étellel kínálták őket, Aedion pedig Lysandra illatát követte.

Nem az északi toronyba ment, ahol a gyámleánya várta, hanem a trónterembe. Az óriási tölgyfa ajtó résnyire nyitva állt, a két faragott, ágaskodó szarvasbika lebámult rá. Egykor aranyozott volt a büszke agancsaik között lobogó örök láng.

Az elmúlt egy évtizedben valaki lefejtette róla az aranyat. Vagy gonoszságból, vagy könnyű pénzszerzési lehetőséget látott benne.

Aedion belépett az ajtón. A tágas terem régi barát szellemeként köszöntötte.

Hányszor nyavalygott amiatt, hogy szép ruhát kell öltenie, ott kell állnia a trónok mellett, az oszlopokkal szegélyezett helyiség végében? Hányszor kapta rajta Aelint, hogy elbóbiskolt egy-egy végtelennek tűnő, pompával teli napon?

Akkor Terrasen összes területének zászlaja ott lógott a plafonról. Akkor olyan fényesre suvickolták a márványpadlót, hogy látta benne a saját tükörképét.

Akkor egy agancstrón állt az emelvényen, ősi erőt árasztva magasodott a terem fölé. Tölgyvöld halhatatlan szarvasbikáinak levett agancsaiból építették.

Mostanra lemészárolták, felégették a szarvasokat, éppúgy, ahogyan az agancstrónt is a theralisi csata után.

A király azon nyomban, ott, a csatamezőn kiadta rá az utasítást.

Lysandra e mellett az üres emelvény mellett állt. Úgy bámulta a fehér márványt, mintha látná rajta az egykor ott lévő trónt és a mellette álló kisebbeket.

– Nem tudtam, hogy Adarlan ennyire tönkretette ezt a helyet – szólt meg. Vagy megérezte őt, vagy felismerte a lépteit.

– Az alapok épek – válaszolta Aedion. – Hogy meddig még, azt nem tudom.

Lysandra zöld szeme felé villant, kimerültség és bánat ködösítette.

– A lelkem mélyén – mondta halkán – valahol hittem benne, hogy látom majd őt ezen a trónon ülni. – Az emelvényre mutatott, ahol az agancstrón egykor állt. – A lelkem mélyén azt hittem, valahogy sikerül elérnünk. Még ha Morathtal kell szembeszállnunk is érte, még ha ott van a Zár és minden egyéb, akkor is.

Nem maradt reménysugár az arcán.

Talán ezért állt szóba vele egyáltalán.

– Én is így gondoltam – felelte Aedion éppolyan csendesen, bár a szavak visszhangot vertek a hatalmas, üres teremben. – Én is így gondoltam.

70.

FEJEZET

A TÜNDÉRKIRÁLYNŐ MORATHBA JÖTT.

Dorian nagy nehezen csendesítette a szívverését, igyekezett egyenletesen venni a levegőt, miközben Maeve belekortyolt a borába.

– Tehát nem ismersz meg – felelte a tündérr királynő a valg királyt tanulmányozva.

Erawan megdermedt, kupája megállt félúton a szája felé.

– Tán nem Maeve vagy, Doranelle királynője?

Aelin. Maeve *idehozta* Aelint? Hogy eladja Erawannak?

Az istenekre, az istenekre...

Maeve hátravetette a fejét, és felnevetett.

– Pár évezred, és már meg sem ismered a saját sógornődet?

Dorian hálás volt, hogy aprócska, néma és jelentéktelen. Lehet, hogy megingott volna ennek hallatán.

Erawan megmerevedett.

– Te.

Maeve elmosolyodott.

– Én.

Az arany szempár végigsöpört a tündérkirálynőn.

– Tündérbőrben. Végig ott voltál.

– Csalódott vagyok, hogy nem jöttetek rá.

Erawan erejének lüktetése végighasított Dorianen. Olyan hasonló volt... olyan nagyon hasonló a valg herceg iszamós hatalmához.

– Tudod te, mit...

A valg király elhallgatott. Kihúzta magát.

– Akkor tulajdonképpen hálával tartozom – nyerte vissza Erawan az önuralmát. – Ha nem árulod el a bátyámat, sosem fedezem fel ezt a csodálatos világot. És nem állnék a meghódítása küszöbén. – Erawan belkortyolt a kupájába. – De a kérdés akkor is áll: miért jöttél ide? Miért feded fel magad épp most? Az ősi ellenségem... talán már nem is az ellenségem.

– Sosem voltam az ellenséged – felelte Maeve rezzenéstelenül. – A testvéreid viszont ellenségükké tettek engem.

– Mégis feleségül mentél Orcushoz, pedig pontosan tudtad, milyen.

– Talán inkább hozzád kellett volna mennem, amikor felajánlottad.

– Apró mosoly... Csábos és rettenetes. – De akkor még fiatal voltam. Könnyen megvezethető.

Erawan halk nevetést hallatott, amitől Dorian gyomra felfordult.

– Egyáltalán nem voltál az. És végül ide jutottunk.

Ha Aelin itt van, ha Dorian rábukkanna, akkor talán ketten együtt felvehetnék a harcot a valg királynő és király ellen...

– Bizony, ide jutottunk – ismételte Maeve. – Te a kontinens elsöprésének küszöbén állsz. Én pedig segédkezet nyújtok neked ebben.

Erawan a térdére fektette a bokáját.

– Ismét kérdem: miért?

Maeve végigsimított a kupája mintáján.

– A népem elárult. Mindazok után, amit értük tettem, azok után, hogy megvédtém őket, felláztak ellenem. Az összegyűjtött seregem nem volt hajlandó hadba vonulni velem. A nemeseim, a szolgálóim többé nem hajlandók térdet hajtani előttem. Már nem vagyok Doranelle királynője.

– Van egy sejtésem, hogy ki áll emögött – jegyezte meg Erawan.

Sötétség lobbant a teremben, borzalmas és hideg.

– Bezártam Tűzhozó Aelint. Azt reméltem, idehozhatom neked, amikor már... készen áll. De az őrszem, akinek a gondjaira bíztam, végzetes hibát követett el. Elismerem, engem is megvezettek. Aelin pedig kiszabadult. És úgy gondolta, leveleket ír néhány hatalommal bíró egyénnek Doranelle-ben. Valószínűleg már visszajutott erre a kontinensre.

Doriant előntötte a megkönnyebbülés.

Erawan intett.

– Anielle-ben van. Meggondolatlanul pazarolja az energiáját.

Maeve szemében fény gyúlt.

– Elvette tőlem a királyságomat, a trónomat. A leghűbb harcosaimat. Bármiféle semlegességet vallottam idáig ebben a háborúban, bármiféle kegyet gyakoroltam volna is felette eddig, elvesztette a jóindulatomat, amikor a párjával együtt távozott onnan.

Tehát megtalálták. Valahogy sikerült rábukkanniuk. És Anielle... Remélheti vajon, hogy Chaol is ott van?

Dorian legszívesebben győzedelmes üvöltést hallatott volna. Ám ekkor Maeve így folytatta:

– Aelin Galathynius el fog jönni értem, ha téged túlél. Nem tervezem megadni neki ezt a lehetőséget.

Erawan mosolya kiszélesedett.

– Tehát arra gondoltál, szövetséget kötsz velem.

– Csak együtt érhetjük el, hogy Brannon vérvonala végleg elbukjon. És többé sose éledjen újra.

– Akkor miért nem ölted meg, amíg még tehetted?

– Miért tettem volna, sógor? Te nem próbáltad volna meg magad mellé állítani?

Erawan némasága elengedő válasznak bizonyult. A valg király válasz helyett kérdezett:

– Sok mindent kínálsz nekem, sógornőm. Tényleg azt várod, hogy minden szavadat készségesen el is higgyem neked?

– Sejtettem, hogy bizalmatlan leszel. – Maeve szája széle felfelé görbült. – Végül is nem maradt semmim, csak a saját erőm.

Erawan nem felelt, mintha pontosan tudná, miféle táncban vezeti őt a királynő.

Maeve a terem közepe felé nyújtotta holdfehér kezét.

– Van még valami, amivel szolgálhatok, már ha érdekel.

Csettintett vékony ujjával, és lyuk jelent meg a terem kellős közepén.

Dorian megrettent, még összébb húzta magát az árnyékban, a porban. Meg sem próbálta palástolni remegését, ahogy olyasfajta borzalom jelent meg a lyuk másik oldalán, amelyet csakis valódi sötétség szülhet. Az *átjáró* másik oldalán.

– El is felejtettem, hogy elsajátítottad ezt a képességet – lobbant fel Erawan aranyszínű szeme a lény láttán, ami karmait összecsatintva meghajolt előttük.

Egy pók.

– Ahogy arról is megfeledkeztem, hogy még hajlandóak engedelmeskedni neked – folytatta Erawan.

– Amikor a tündérek elhajítottak – válaszolta Maeve halovány mosolyt küldve a hatalmas pók felé –, visszatértem azokhoz, akik mindig is húségesek voltak hozzám.

– A stígiai pókok a saját uraikká váltak – vitatkozott Erawan. – Továbbra sem büszkélkedhetsz sok szövetségessel.

Maeve a fejét rázta, sötét haján megcsillant a fény.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ezek nem stígiai pókok.

Dorian cikcakkos, hamuszürke követ látott az átjáró másik oldalán. Hegyeket.

– Ezek a *kharankuik*, ahogyan a déli kontinens népe hívja őket. A leg-húságesebb szolgálólányaim.

Dorian szíve hevesebben vert, ahogy a pók ismét meghajolt.

Erawan arca hűvössé, unottá vált.

– És mi hasznom belőlük? – Az ablakon túlra mutatott, a pokolra, amit létrehozott. – Egy egész *seregnyi* lényt teremtettem, amik mind hozzám hűségesek. Nincs szükségem pár száz pókra.

Maeve még csak meg sem rezzent.

– A szolgálólányaim találékonyak, a hálók messzire elérnek. Elmesélik, mi minden történik a világon. Említették, mi lesz a következő lépés a csodálatos tervedben.

Dorian megacélozta magát. Erawan megfeszült.

Maeve affektálva folytatta:

– A valg hercegnőknek gazdatestre van szüksége. Eddig nem sikerült megfelelően erőseket találnod. A kaganátus hercegnője túlélte azt, akit beleraktál, és ismét ura a saját testének.

Valg hercegnők. A déli kontinensen. Chaol...

– Hallgatlak – mondta Erawan.

Maeve a továbbra is meghajló pók felé mutatott az átjáróban – az átjáróban, amit a déli kontinensre nyitott, olyan könnyedén, mintha egyszerű ablak lenne csupán.

– Miért keresnél emberi gazdatestet a maradék hat hercegnődnek, amikor sokkal erősebbre is szert tehetsz? És készségesebbre.

Erawan a pókra vetette aranyló szemét.

– Te és a fajtád rábólintana erre? – Az első szavai a lény felé.

A pók összecsattintotta karmait, és pislogott egyet iszonytató szemével.